

Hồi 29

Lương Duyên Tiên Định

N

inh Tiểu Nam với nỗi lòng day dứt lắng tai nghe.

Tiếng bước chân của Bạch Hà Thanh xa dần, rồi thì chàng chỉ nghe thấy tiếng rên rĩ và tiếng thở hạo hển của Mộc Hóa, chứng tỏ y mới vừa được giải huyệt.

Chỉ nghe y hồi hã đi đến sau lưng Đinh Tiểu Nam, khẽ nói:

- Lão đệ... có...

Đinh Tiểu Nam cười:

- Đại ca, tiểu đệ chẳng sao cả!

- Lão đệ biết cô bé ấy ư?

- Nàng ta là nhị công chúa của Hồng Thái Cung!

Mộc Hóa giật mình:

- Vậy tại sao nàng ta lại bỏ đi?

Đinh Tiểu Nam cười gượng:

- Tiểu đệ cũng không hiểu, nhưng có lẽ giữa gia đình họ có vấn đề gì đó, có thể là Hồng Thái Phu Nhân đã lừa gạt nàng ta...

Mộc Hóa ngơ ngác:

- Lão đệ càng nói lại càng khó hiểu.

Đinh Tiểu Nam nhoẻn miệng cười:

- Thôi bỏ qua đi, dù muốn nói thì cũng phải chờ tiểu đệ chữa thương xong cho Liễu cô nương đã.

Mộc Hóa sực nhớ ra:

- Đúng đúng đúng... Ta cũng thật hồ đồ quá đi!

Ngưng giây lát, đoạn nói tiếp:

- Lúc này may thật, nếu không nhờ lão đệ quen biết với nàng ta thì chúng ta đã toi mạng rồi, ả nha đầu võ công quả cao cường đến mức kho tưởng tượng được.

Đinh Tiểu Nam khẽ thở dài:

- Đáng tiếc nàng ta cũng là kẻ đau khổ.

Mộc Hóa ngẩn người:

- Sao? Lão đệ nói sao?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu:

- Hãy chờ chữa thương cho Liễu cô nương xong rồi hãy nói.

Mộc Hóa vội nói:

- Không sai, không sai, hãy chữa thương cho Liễu cô nương là hơn hết.

Đoạn quay người trở đi ra ngoài cửa động.

Thời gian chậm chậm trôi, thấm thoát bốn giờ đã qua đi, trời đã về chiều, sương bắt đầu phủ mờ rừng núi.

Sau cùng, Đinh Tiểu Nam dùng tay lại khẽ nói:

- Tâm Mỹ thấy đã khỏe chưa?

Liễu Tâm Mỹ đứng phắt dậy, hớn hớn nói:

- Thật đa tạ Nam ca, tiểu muội đã lành hẳn rồi...

Đảo tròn mắt, lại nói tiếp:

- May thay, nhị nha đầu Hồng Thái Cung làm sao mà tìm đến đây được nhỉ?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu:

- Ngu ca cũng chẳng rõ!

Liễu Tâm Mỹ phì cười:

- Tiểu muội chính là bị ả ta đả thương đấy!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc:

-Ồ... sao nàng ta lại đánh Tâm Mỹ?

Liễu Tâm Mỹ thở dài:

- Sự thật thế nào thì tiểu muội cũng không rõ, đằng nào thì giữa Hàn Nguyệt và Hồng Thái cũng có mối thù không thể giải được, dù muốn tìm hiểu cũng chỉ vô ích thôi.

Đinh Tiểu Nam chợt nghĩ, Vô Ảnh Lão Nhân bảo Hồng Thái Phu Nhân là vợ kết tóc, Hàn Nguyệt phu nhân là thị thiếp của ông, vậy Liễu Tâm Mỹ và Bạch Hà Thanh có thể nào đều là con gái của ông chăng?

Nghĩ vậy, chàng bất giác đắm mắt nhìn vào mặt Liễu Tâm Mỹ.

Liễu Tâm Mỹ đỏ mặt thẹn thùng:

- Nam ca nhìn cái gì vậy hở?

Đinh Tiểu Nam chợt tỉnh, ấp úng:

- Tâm Mỹ... đẹp thật!

Liễu Tâm Mỹ hai má càng đỏ bừng lên, ông ẹo xoay người phụng phịu nói:

- Bây giờ nói được rồi chứ?

Đinh Tiểu Nam ngơ ngác:

- Nói gì kia?

Liễu Tâm Mỹ phì cười:

- Ủa, sao Nam ca chóng quên quá vậy, tất nhiên là vị Lan tử gì đó của Nam ca đấy!

- Ô... Đinh Tiểu Nam thở dài rồi nói tiếp:

- Nàng ấy buống bình lăm, còn ngu ca với nàng... chẳng qua chỉ là bình thủy tương phùng thôi...

Liễu Tâm Mỹ tiếp lời:

- Chúng ta dễ thương không phải là bình thủy tương phùng sao?

- Vì nàng ấy cũng có thù với Hải Nội Thất Ma, toàn gia bị chết dưới tay Hải Nội Thất Ma, cho nên...

Liễu Tâm Mỹ hỏi gặng:

- Cho nên sao?

- Hai người mới kết nghĩa tay chân, vì nàng ấy lớn tuổi hơn nên ngu ca gọi là Lan tử!

Liễu Tâm Mỹ thở hắt ra một hơi dài:

- Nàng ta họ tên là gì?

- Lộ Văn Lan!

Liễu Tâm Mỹ khe lặt lại:

- Lộ Văn Lan? Cái tên nghe quen lắm!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên:

- Bộ Tâm Mỹ đã từng nghe qua hở?

Liễu Tâm Mỹ bỗng cười buồn:

- Dù có nghe qua thì bây giờ cũng không còn nhớ rõ, chỉ có điều cảm thấy rất quen thôi. Ôi, thôi đừng nhắc đến nàng ấy nữa, chúng ta định đi đâu đây?

Đinh Tiểu Nam phân vân:

- Đi... ơ...

Mộc Hóa tiếp lời:

- Tất nhiên là đi Hắc Long Đàm ở Thái Sơn rồi! Lão đệ, đại sự như vậy mà sao lão đệ lại quên mất?

Đinh Tiểu Nam gật đầu:

- Đúng rồi, chúng ta hãy đến Hắc Long Đàm!

Liễu Tâm Mỹ miễn cưỡng gật đầu, nép vào người Đinh Tiểu Nam rời khỏi sơn động.

Mộc Hóa đi trước, Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ theo sau, hai người đi rất chậm, Liễu Tâm Mỹ không ngớt thủ thỉ.

Mộc Hóa vô cùng nóng ruột, cuối cùng không nén được, quay lại nói:

- Đinh lão đệ, Liễu cô nương!

Hai người đồng thanh đáp:

- Chi vậy?

Mộc Hóa cười nhắc nhở:

- Chuyển đi Hắc Long Đàm là phải cấp tốc, vật ấy nằm trong tay sớm ngày nào là yên tâm sớm ngày ấy, kéo dài nhiều mộng xảy ra nhiều bất trắc.

Liễu Tâm Mỹ quay sang Đinh Tiểu Nam nói:

- Mộc ca quả trách chúng ta đấy!

Đinh Tiểu Nam thoáng đỏ mặt:

- Thôi thì đi nhanh hơn vậy!

Mộc Hóa lắc đầu:

- Đại ca còn phải ghé qua một chỗ nữa, thế này vậy, hai người hãy gắng đi nhanh, chúng ta sẽ gặp lại nhau bên Hắc Long Đàm.

Chẳng cần biết Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ đồng ý hay không, Mộc Hóa đã giở khinh công vọt đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Liễu Tâm Mỹ cười bên lên:

- Nam ca, Mộc đại ca cố tình tránh chúng ta đó!

Đinh Tiểu Nam ngượng ngùng:

- Không sai, Mộc đại ca đã hiểu lầm chúng ta, thật ra...

Liễu Tâm Mỹ bỗng run giọng nói:

- Nam ca, Mộc đại ca không hiểu lầm đâu, chúng ta...

Nàng nhào vào lòng Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam giật mình nhưng không tránh né, đành dang hai tay ôm chầm lấy nàng, vì nếu không thế thì Liễu Tâm Mỹ sẽ bị té ngã.

Song chàng nghe lòng hết sức bứt rứt, bởi trong lúc này rút khoát không cho phép chàng dính líu đến chuyện yêu đương, huyết thù của song thân, hận diệt môn chưa trả được, làm sao chàng có thể nói đến chuyện yêu đương?

Chỉ nghe Liễu Tâm Mỹ thì thầm:

- Nam ca tại sao lại đến Hàn Nguyệt Cung...

Đinh Tiểu Nam ảm ú, nhất thời không trả lời sao cho phải.

Liễu Tâm Mỹ nói tiếp:

- Tiểu muội biết là Nam ca đến đó là để cứu tiểu muội, nhưng vì sao Nam ca lại cứu tiểu muội?

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Đó là việc nên làm của kẻ hiệp nghĩa giang hồ.

Liễu Tâm Mỹ bỗng cười khúc khích:

- Còn một nguyên nhân quan trọng hơn nữa, tại sao Nam ca không nói ra. Tiểu muội biết đó là vì... Nam ca quý mến tiểu muội...

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Tâm Mỹ, thôi hãy tạm gác lại những điều ấy được chẳng?

Liều Tâm Mỹ mở tròn đôi mắt:

- Vì sao vậy?

Đinh Tiểu Nam thở dài:

- Vì chúng ta có thể gặp nguy hiểm, thậm chí có thể táng mạng bất cứ lúc nào, nên cần phải tập trung tinh thần ứng phó với những việc quan trọng.

Liều Tâm Mỹ giọng u buồn:

- Chẳng lẽ việc này không quan trọng hay sao?

Đinh Tiểu Nam cười gượng:

- Nhưng chúng ta nên lo việc khác trước.

Liều Tâm Mỹ lắc đầu phụng phịu:

- Việc khác hấn tính sau, tiểu muội phải lo xong việc này trước... Đúng là vì chúng ta có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, nên tiểu muội mới tính phải giải quyết cho xong nỗi ao ước trong lòng, dẫu chết đi cũng không ảm ức.

Giọng nói của nàng vô cùng thê thiết, khiến Đinh Tiểu Nam không khỏi mủi lòng nói:

- Tâm Mỹ muốn như thế nào?

Liều Tâm Mỹ rúc đầu vào lòng chàng, đỏ mặt nói:

- Tiểu muội muốn... Nam ca... cưới tiểu muội làm vợ...

Đinh Tiểu Nam giật thót người:

- Điều ấy... điều ấy...

Liều Tâm Mỹ cắn răng:

- Nếu Nam ca không ưng thuận, tiểu muội sẽ chết trước mặt Nam ca.

Đinh Tiểu Nam hết sức khó xử:

- Với tư chất và tài mạo của Tâm Mỹ thì còn gì hơn, nhưng...

Liễu Tâm Mỹ hỏi gặng:

- Nhưng sao?

Đinh Tiểu Nam thở dài:

- Sóng gió trên chốn giang hồ rất khó thể lường trước được, biết đâu ngu ca táng mạng bất kỳ lúc nào, vậy há chẳng phải phụ lòng Tâm Mỹ ư? Việc này tốt hơn là...

Liễu Tâm Mỹ ngắt lời:

- Tiểu muội cũng hiểu là như vậy cho nên mới vội xác định danh phận giữa hai ta, nếu chẳng may tiểu muội chết đi, chỉ cần Nam ca hãy ghi nhớ có một người vợ đã qua đời là đủ rồi, kỳ thực tiểu muội chẳng đòi hỏi gì hơn.

Đinh Tiểu Nam vô cùng xúc động nói:

- Thôi được, ngu ca bằng lòng!

Liễu Tâm Mỹ sung sướng đến nghẹn ngào:

- Nam ca...

- Mỹ muội...

Đinh Tiểu Nam khẽ đẩy Liễu Tâm Mỹ ra:

Liễu Tâm Mỹ sững sốt:

- Nam ca... định làm gì vậy?

Đinh Tiểu Nam bật cười:

- Hai ta đã cùng định chung thân với nhau, đâu thể chỉ bằng một câu nói, phải van vái trời đất để chúng tỏ lòng thành chứ!

Liễu Tâm Mỹ sung sướng:

- Nam ca... tốt quá!

Thế là hai người nhặt lấy vài nhánh cây khô, vừa định vái lạy thì bỗng nghe thấy có tiếng bước chân hối hả vọng đến.

Hai người cùng giật mình, định thần nhìn, chỉ thấy một nhóm phụ nữ đang tiến về phía này.

Đinh Tiểu Nam hoảng kinh:

- Nguy rồi, người của Hồng Thái Cung, chạy mau!

Song hai người vừa chạy được vài bước, bỗng thấy bóng người nhấp nhóang, Hồng Thái Phu Nhân đã sừng sững đứng cản trước mặt hai người.

Đinh Tiểu Nam vốn định sử dụng Tiêu Ảnh Nặc Tông đao tẩu, nhưng một là Hồng Thái Phu Nhân đến quá nhanh, hai là phải lo cho Liễu Tâm Mỹ nên đã muộn mất.

Chỉ nghe Hồng Thái Phu Nhân nghiêng rằng nói:

- Đinh Tiểu Nam lão thân quả đã xét lầm ngươi, thì ra ngươi...

Đinh Tiểu Nam vội vòng tay thi lễ:

- Xin lão phu nhân đừng trách... tại hạ chẳng còn cách nào hơn.

Hồng Thái Phu Nhân tức giận:

- Tại sao lại chẳng còn cách nào hơn?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm:

- Bởi vì tại hạ không biết nên nghe theo lão phu nhân hơn hay Kim Xà Phu Nhân hơn!

Hồng Thái Phu Nhân gằn giọng:

- Bất luận ngươi nghe ai thì hôm nay ngươi cũng phải mất mạng.

Đinh Tiểu Nam điềm tĩnh:

- Lão phu nhân không nên quá bạc bẽo.

Hồng Thái Phu Nhân hằn học:

- Lão thân bạc bẽo hay là ngươi bạc bẽo, năm năm trời khiến ngươi luyện thành Kim Sa Tuyệt Mệnh chương, chỉ cần ngươi giúp lão thân giết một người, ấy vậy mà ngươi đã bao lần rồi gạt lão thân, cuối cùng lại đầu nhập Kim Xà Cung.

Đinh Tiểu Nam cười đau khổ:

- Không phải là vấn đề đầu nhập mà là bị bắt giữ!

Hồng Thái Phu Nhân tức giận:

- Bất kể đầu nhập hay bị bắt giữ, lão thân cũng chẳng thể buông tha cho ngươi.

- Nói vậy lão phu nhân chống đối với Kim Xà Cung?

Hồng Thái Phu Nhân giật mình:

- Nói bậy, ngươi chó có xúi bẩy thị phi.

- Tại hạ chẳng xúi bẩy, mà đó là sự thật, bởi vì chương môn Thiếu Lâm Đại Nguyên...

Hồng Thái Phu Nhân hoảng kinh:

- Vậy thì càng không thể để cho người sống...

Vươn tay toan chụp Đinh Tiểu Nam.

Bỗng nhiên, nghe một tiếng nói lạnh lùng:

- Khoan nào!

Chỉ thấy trong sương mù đột nhiên như thể u linh xuất hiện Kim Xà Phu Nhân.

Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ tuy được cứu, song trong lòng phập phồng lo lắng, hai người vội vòng tay thi lễ:

- Kính chào phu nhân!

Kim Xà Phu Nhân cười nhẹ:

- Thôi miễn...

Hồng Thái Phu Nhân cũng vội tiến tới thi lễ:

- Kính chào phu nhân!

Kim Xà Phu Nhân buông tiếng cười khẩy:

- Khá khen cho người, tưởng ta không nghe thấy sao?

Hồng Thái Phu Nhân run rẩy:

- Lão thân đáng chết!

Kim Xà Phu Nhân đánh giọng:

- Hãy quỳ xuống kia!

Hồng Thái Phu Nhân không dám cãi lời, quả nhiên co chân quỳ xuống bên loạn thạch.

Tất cả những người đi theo Hồng Thái Phu Nhân thấy chủ đã quỳ xuống, thấy đều lẳng lẳng cũng quỳ xuống theo.

Kim Xà Phu Nhân chớ hề đếm xỉa đến họ, quay sang Đinh Tiểu Nam nói:

- Việc đã làm xong rồi ư?

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Xong rồi! Kim Xà lệnh đã trao tận tay cho Đại Nguyên hòa thượng.

Kim Xà Phu Nhân cười hài lòng:

- Tốt lắm!... Vì sao ngươi còn chưa đến Thái Sơn?

Đinh Tiểu Nam ấp úng:

- Văn bối hiện đang trên đường đến Thái Sơn, nhưng đã gặp... Liễu cô nương ở đây... rồi lại gặp... vị lão phu nhân này!

Kim Xà Phu Nhân cười khanh khách:

- Hay cho một vị lão phu nhân...

Đoạn quay sang Liễu Tâm Mỹ nói tiếp:

- Còn ngươi thì sao?

Liễu Tâm Mỹ vội khúm núm đáp:

- Nô tỳ cũng đã truyền Kim Xà Lệnh đến Côn Lôn rồi!

Kim Xà Phu Nhân tủm tỉm cười:

- Khá lắm, ta còn phải phái ngươi đi làm hộ ta một việc khác nữa.

Liễu Tâm Mỹ vội nói:

- Xin phu nhân dặn bảo!

Kim Xà Phu Nhân nghiêm giọng:

- Hãy cấp tốc về Hàn Nguyệt Cung giám sát mẫu thân ngươi.

Liễu Tâm Mỹ sững sốt:

- Nhưng... bà ấy... sẽ giết chết văn bối...

Kim Xà Phu Nhân mỉm cười:

- Ngươi cứ việc yên tâm, có lẽ y thị chưa có cái gan ấy đâu!

Đoạn từ trong lòng lấy ra một cái kim bài hình tròn trao cho Liễu Tâm Mỹ, nói tiếp:

- Hãy cầm lấy, dù y thị có ba đầu sáu tay cam đoan cũng chẳng dám động chạm đến ngươi.

Liễu Tâm Mỹ hai tay đón lấy:

- Nô tỳ tuân mệnh!

Kim Xà Phu Nhân nghiêm nghị nói tiếp:

- Hãy nhớ lấy, bất cứ có động tĩnh gì hãy báo cáo với ta ngay, nếu như y thị có hành vi chống đối, bằng vào chiếc kim bài này người có thể trừng trị y thị dù có phải là mẫu thân của người hay không.

Liều Tâm Mỹ cúi đầu đáp:

- Nô tỳ tuân mệnh!

Kim Xà Phu Nhân cười cười:

- Người có thể đi được rồi!

Liều Tâm Mỹ thoáng biến sắc mặt, len lén ném cho Đinh Tiểu Nam một cái nhìn, Đinh Tiểu Nam cũng đáp lại, hai người đều có niềm tâm sự không thể tỏ bày.

Kim Xà Phu Nhân bỗng cất tiếng gọi:

- Liều Tâm Mỹ, hay khoan!

Liều Tâm Mỹ giật mình, vội chứng bước nói:

- Phu nhân còn có điều chi răn bảo?

Kim Xà Phu Nhân nhoẻn cười:

- Nếu ta không lầm, người với Đinh Tiểu Nam hai người...

Liều Tâm Mỹ cúi đầu lặng thinh, Đinh Tiểu Nam cũng đỏ bừng mặt bẽn lễn.

Kim Xà Phu Nhân nghiêm mặt:

- Nói đi, sợ gì kia chứ?

Liều Tâm Mỹ bỗng quỳ sụp xuống, lắp bắp:

- Nô tỳ đáng chết, nô tỳ... với Tiểu Nam...

Kim Xà Phu Nhân giục:

- Nói đi, người với y thế nào?

Liều Tâm Mỹ ngượng ngùng:

- Nô tỳ với Tiểu Nam đã tự ý đính ước chung thân... xin phu nhân lượng thứ!

Kim Xà Phu Nhân bỗng ngược mặt cười vang, hồi lâu mới nín cười, nguýt mắt nhìn hai người, đoạn quay sang Đinh Tiểu Nam nói:

- Có thật như vậy chăng?

Đinh Tiểu Nam cúi gầm mặt:

- Thưa... thật ạ!

Kim Xà Phu Nhân lại ngửa mặt cười vang, đoạn nghiêm chỉnh nói:

- Đó là việc lành, hai người khéo chọn lắm!

Ngưng giây lát, đoạn quay sang Hồng Thái Phu Nhân quỳ dưới đất quát:

- Theo người thì sao? Hai người có xứng đôi không?

Hồng Thái Phu Nhân vội đáp:

- Rất xứng đôi, hết như Kim Đồng Ngọc Nữ!

Kim Xà Phu Nhân cười hài lòng:

- Mượn câu nói tốt lành của người, việc này kể như đã quyết định...

Đoạn quay sang Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ nói tiếp:

- Việc của các người để ta đứng ra chủ trì cho, nhất định các người sẽ duyên đẹp trăm năm.

Liễu Tâm Mỹ xúc động:

- Nô tỳ khấu tạ phu nhân!

Đinh Tiểu Nam cũng vội nói:

- Đa tạ phu nhân!

Kim Xà Phu Nhân đưa tay kéo Liễu Tâm Mỹ đến gần, dịu dàng nói:

- Không cần phải như vậy! Hãy nhớ từ nay đừng xưng là nô tỳ nữa...

Ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói:

- Thế này vậy, từ đây người kể như đệ tử ký danh của ta!

Liễu Tâm Mỹ vội nói:

- Đa tạ ân sư!

Kim Xà Phu Nhân cười hớn hở:

- Thôi được rồi... Hôn sự của hai người chờ khi nào ổn định xong võ lâm ta sẽ đứng ra lo liệu, phải phô trương rình rang một phen mới được.

Đoạn âu yếm vỗ vai Liễu Tâm Mỹ nói tiếp:

- Có điều bây giờ còn phải bắt hai người tạm chia tay nhau một thời gian.

Liễu Tâm Mỹ vội nói:

- Đệ tử tuân mệnh, đệ tử xin cáo từ!

Kim Xà Phu Nhân mỉm cười gật đầu, trông theo bóng dáng Liễu Tâm Mỹ đi xa, lại quay sang Đinh Tiểu Nam nói:

- Dường như người quyền luyện phải không?

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt:

- Phu nhân khéo đùa!

Kim Xà Phu Nhân đắc ý:

- Liễu Tâm Mỹ đã bái ta làm sư phụ, còn người thì sao?

Đinh Tiểu Nam ngẩn người:

- Văn bối... văn bối...

Kim Xà Phu Nhân cười lắc đầu:

- Nhất định bắt ta phải nói ra ư? Chẳng giấu gì người, ta rất quý mến cốt cách và khí chất của người...

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Văn bối rất cảm kích ơn tài bối của tiền bối, nhưng...

Kim Xà Phu Nhân xăm mặt:

- Nhưng sao?

- Nhưng văn bối đã có sư thừa rồi!

Kim Xà Phu Nhân bật cười:

- Điều ấy ta đã biết, nếu người không có sư thừa thì người làm sao học được một thân võ công. Tuy nhiên, chẳng hề gì đâu, sư phụ người mà biết người lại nhận thêm ta làm sư phụ, tất nhiên sẽ nhường người cho ta thôi.

- o O o -